

”TERROR, TRIUMF OCH EN BRÖLLOPSFEST”

KUV:s satellitutsändning — 12 september 2004

Äldste Jeffrey R Holland

Tack för att ni kom, trots att ni visst vem som skulle tala. Det är spännande att få vara med er i kväll. Var kommer ni alla från? (Svara inte! Det har vi inte tid med.) Och även om jag inte kan se er alla, så vet jag att många fler har samlats på många olika ställen runt om i världen och deltar via satellit, omkring 80 000 av er. Vi välkomnar er alla, och jag tackar er för att ni kommit och för att ni gett mig möjligheten att tala till er.

Ursäkta syster Hollands frånvaro ikväll. Hon ville så jättegärna vara här med oss, men hon är i Houston, Texas och hjälper till att ta hand om ett alldeles nytt barnbarn som fötts till vår dotter och svärson där. Om ni som har samlats i Houston stilla vänder er om och tittar mot bakre delen av rummet, så kanske ni ser en söt liten mormor som gömmer sig på sista raden och försöker se ut som en institutelev. Jag vet att hon ser mycket ung ut, bröder, men tänk på att hon är redan upptagen. Jag uppskattar hennes stöd där lika mycket som om hon hade varit här vid min sida ikväll. Hon hälsar att hon älskar er och att endast sådana ansvar som mormödrar har vid sådana tillfällen hindrade henne från att vara här tillsammans med oss. ”Hermana Holland, te amo.”

Som många av er vet så återvände syster Holland och jag nyligen från ett tvåårsuppdrag i Chile, där vi, som så många av er här ikväll, satt tillsammans med unga vuxna och institutelever i stavscentrer på andra sidan jorden och såg dessa utsändningar från kyrkans huvudkontor. Också vi kände Herrens ande och våra ledares kärlek. Framför allt kände vi gemenskap med tusentals andra världen över som ni, som var lika gamla, som hade samma tro och ville ha samma saker för att få en komplett och glädjefylld framtid.

Ikväll tänker jag på mina unga vänner i Chile, men också på våra andra vänner runtom i världen — i England och Frankrike, i Korea och Japan, i Australien och Nigeria och i Ukraina, för att inte tala om alla er som har samlats i Nordamerika. *Bienvenidos* till er alla, vilket språk ni än talar, jag hoppas att ni vet att jag älskar er. Det finns en fantastisk styrka i vårt stora antal. Jag ber att Herrens ande och välsignelser ska vila på oss

alla och jag önskar verkligen att det jag kommer att säga ska vara av värde för var och en av er.

Terror

Ikväll vill jag tala med er om den rädsla som råder i världen idag och om några av de utmaningar vi möter hemma och utomlands. Naturligtvis har det alltid funnits utmaningar i varje tidsålder och tidsutdelning, men igår — den 11 september — var det tre år sedan en våldsamt och nästan obegriplig händelse inträffade som skakade hela världen. Efterverkningarna av denna händelse har haft en dramatisk och kanske permanent inverkan på förhållandena som världen nu lever under. Med en sådan minnesdag igår kanske rädslan och oron för hur världen ser ut fortfarande finns i våra hjärtan idag.

I vilket fall som helst har era grannar, medborgarna i de nationer som detta möte sänds till ikväll, kommit ur balans sedan den 11 september. De har blivit räddare och de har oroats av internationella händelser och den nya betydelsen av ordet *terror*. För bara några år sedan användes det ordet nästan enbart i reklam för b-filmer och i Stephen King-böcker. Nu används det ledsamt nog dagligen i våra dagstidningar och är så vanligt förekommande i våra samtal att till och med små barn, inklusive barnen i Ryssland, är medvetna om att världen vi lever i kan påverkas av människor som kallas ”terrorister”, på ett brutalt och kriminellt sätt. Och det finns andra katastrofer, både naturliga och av annat slag, som visas på nyheterna och påminner oss om att livet kan vara skört, att livet kan ta ödesdigra vändningar.

De sista dagarna

Med det i bakhuvudet vet jag att många av er har undrat vad detta innebär angående världens undergång och ert liv. Många har frågat: ”Är detta tiden för Frälsarens andra ankomst och allt det som profeterna sagt ska hända innan den händelsen?” Faktum är att inte långt efter det som hände den 11 september frågade en missionär mig i all uppriktighet och fyllde

av tro: "Äldste Holland, är det här de sista dagarna?" Jag såg att han var uppriktigt och såg också lite rädsla i hans blick, och ville därför trösta honom. Jag tänkte att en arm runt axlarna och lite humor kanske skulle lätta upp hans oro en smula. Jag kramade om honom och sade: "Jag kanske inte är smartast på jorden, men till och med jag vet vad kyrkan heter." Vi samtalade sedan om vad det betyder att vara *sista dagars* heliga. Jag sade: "Ja, vi lever i de sista dagarna, men det är egentligen ingen nyhet. Frälsarens utlovade andra ankomst började med den första synen som profeten Joseph Smith mottog 1820. Så vi har redan sett de första 184 åren av hur Kristi andra ankomst och de sista dagarna närmar sig. Vi kan vara säkra på att vi lever i de sista dagarna — i många, många år", sade jag och gav honom en vänskaplig handskakning och lät honom gå.

Han log, såg lite lugnare ut efter att ha satt allt detta i sitt rätta sammanhang och gick sin väg. Jag antar att han sedan dess har fullgjort en framgångsrik mission och nu är hemma igen och glatt fortsätter med sitt liv. Han kanske till och med sitter bland åhörarna någonstans och tittar efter en hustru! (Det är bäst att han gör det.)

Jag vill genast säga att jag *vet* vad den unge mannen egentligen frågade. Vad han egentligen menade var: Kommer jag att hinna slutföra min mission? Är det någon ide att jag skaffar mig en utbildning? Kan jag hoppas på att hinna gifta mig? Har jag en framtid? Kommer jag att kunna vara lycklig?" Och jag säger samma sak till er alla som jag sade till honom för tre år sedan. "Svaret är javisst, absolut — på alla frågorna."

Vad gäller den faktiska tiden för Kristi slutliga offentliga ankomst och dess omskakande händelser, så vet inte jag när det kommer att ske. Även president Hinckley har sagt att *han* inte vet när det kommer att ske, och det är för att *ingen* vet när det kommer att ske. Frälsaren sade att inte ens himlens änglar vet det. (Se Matteus 24:36.)

Vi bör titta efter tecknen och försöka förstå tidevarven, vi bör leva så trofast vi någonsin kan, och vi bör dela med oss av evangeliet med alla, så att välsignelserna och skydden kan vara tillgängliga för alla. Men vi får absolut inte paralyseras bara för att vi en dag kommer att få uppleva denna händelse och andra händelser i samband med den. Vi får inte sluta leva vårt liv. Faktum är att vi borde leva mer fullständigt än någonsin tidigare. Vi lever trots allt under tidernas *fullhets* utdelning.

Jag säger detta eftersom jag på senare tid — mest efter den 11 september — har hört många mycket skrämda

och dystra åsikter komma från folk i er ålder om just det som den där missionären tänkte på. Jag har hört några av *er* säga att *ni* undrar om det är någon mening att skaffa en utbildning eller planera en karriär, om världen vi lever i kommer att vara så osäker. Jag har till och med hört förälskade par säga: "Vi vet inte om vi borde gifta oss under så osäkra tider."

Och det värsta av allt är att jag har hört att det finns nygifta som undrar om de borde föda barn in i en terrorfylld värld som står inför de sista dagarnas katastrofer. Jag kan tala om för er att sådana åsikter på sätt och vis oroar mig mer än Al-Qaida.

Jag har bara två saker att säga till er som oroar er för framtiden. Jag säger det med kärlek och från hjärtat.

För det första får vi *aldrig* någonsin eller under *några* omständigheter låta rädsla och rädlans fader (Satan själv) leda oss bort från tron och ett trofast liv. Det har *alltid* funnits farhågor inför framtiden. Alla ungdomar eller unga par i alla tidsåldrar har varit tvungna att vandra i tro mot det som *alltid* har innehållit en grad av osäkerhet — ända sedan Adam och Eva tog de första stapplande stegen bort från Edens lustgård. Men det är ingen fara. Det ingår i planen. Allt kommer att gå bra. Vara bara trofasta. Gud har kontrollen. Han vet vad ni heter och han vet vad ni behöver.

Tro på Herren Jesus Kristus — det är evangeliets första grundsats. Vi måste fortsätta framåt som det talas om i K Newell Dayleys psalm som hedrar våra tidiga pionjärer. "Varje steg ett steg i tro."¹ Liksom pionjärerna måste ni fortsätta att gå — ett steg framåt och sedan ett till och sedan ännu ett. Det är så saker blir gjorda, det är så mål uppnås och det är så som gränsland erövrar. För att uttrycka det på ett mer gudomligt sätt så är det så världar skapas, och det är så *er* värld skapas.

Gud förväntar sig att ni har tillräckligt med tro och beslutsamhet och tillräcklig tillit till Honom, för att fortsätta gå, leva och glädja er. Faktum är att han inte bara förväntar sig att ni *uthärdar* framtiden. (Det låter ganska grymt och stoiskt.) Han förväntar sig att ni omfamnar och *formar* framtiden — att ni älskar den och gläder er åt den och fröjder er över era möjligheter.

Gud väntar ivrigt på en chans att besvara era böner och uppfylla era drömmar, liksom han alltid har gjort. Men han kan inte det om ni inte ber och han kan det inte om ni inte drömmer. Kort sagt kan han det inte om ni inte tror.

För att använda mig av mitt stora förråd av sagor, så säger jag att ni kan välja er höna. Ni kan antingen vara som hönan som springer omkring och skriker "himlen faller ner, himlen faller ner", eller som hönan som går vidare med dagens produktiva sysslor oavsett om någon hjälper henne eller inte, eller om någon tror precis som hon eller inte.

Nog sagt om sagor. Låt oss titta på två skriftställen som båda riktar sig till dem som lever under oroliga tider.

Det första kommer från kapitel 101 i Läran och förbunden. Ni kanske minns att den uppenbarelsen kom när de heliga som samlats i Missouri led stor förföljelse — den värsta förföljelsen de fick utså. Pöbelhopar hade drivit dem från deras hem. Fiendskap, ja hat, följde dem från område till område där de sökte skydd. Dessa rädda heliga förlorade egendom, boskap, kläder, möbler, grödor och många andra personliga ägodelar. Dödshot var något som förekom dagligen. Jag antar att det, när det var som värst, var den svåraste och farligaste — mest "terrorfyllda" tiden om jag får kalla den så — som kyrkan någonsin hade upplevt. Senare skulle uttryck som "Hauns Mill" och "Libertyfängelset" etsa sig fast i vårt ordförråd för alltid.

Ändå sade Herren till sitt folk under denna skrämmande tid:

"Därför vare edra hjärtan vid gott mod för Sions skull, ty allt kött är i mina händer. Varen lugna och veten att jag är Gud.

Sion skall icke flyttas från sitt rum, oaktat dess barn äro skingrade.

De som äro kvar och som äro renhjärtade skola återvända och komma till sina arvedelar — de och deras barn — sjungande sånger av evig glädje för att uppbygga Sions öde platser;

och allt detta på det profetiorna må uppfyllas." (L&F 101:16–19)

Så, mina unga vänner, låt ert hjärta vara vid gott mod för Sions skull. Och kom ihåg den mest beskrivande definitionen vi har fått av Sion: "de renhjärtade". (L&F 97:21) Om ni är villiga att hålla era hjärtan rena kommer ni och era barn och barnbarn att sjunga sånger av evig glädje medan ni bygger upp Sion — och ni kommer inte att flyttas från ert rum.

Det andra skriftstället jag vill citera är de ord som Frälsaren sade till sina lärjungar strax innan korsfästelsen, i en tid när de stod inför rädsla, förvirring och förföljelse.

Det var verkligen en svår tid! I sitt sista gemensamma råd till dem i jordelivet, fullt medveten om vad han och de stod inför, sade han: "Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen." (Johannes 16:33)

I en värld av prövningar — och det kommer alltid att finnas gott om dem — låt oss då komma ihåg vår tro. Låt oss minnas de *andra* löftena och profetiorna som getts, alla dem som uppmuntrar oss, och låt oss leva livet mer till fullo, på ett djärvare och modigare sätt än någonsin tidigare.

Kristus har övervunnit världen och stakat ut en rak väg för oss genom ödemarken. Han har sagt till oss i våra dagar: "Omgjorden edra länder och varen redo. Se, riket är edert, och fienden skall icke få överhanden." (L&F 38:9) Så låt oss omgjorda våra länder. Låt oss sjunga dessa sånger av evig glädje med lite mer inlevelse.

Triumf

Detta leder direkt vidare till det andra jag ville säga om den tid ni och jag lever i. Men under oroliga tider har vi en tendens att fokusera ganska mycket (som min unge missionärsvän) på titeldelen "sista dagars".

Idag ber jag var och en av er att koncentrera er på titeldelen "heliga". Det är den delen av vår kyrkas titel som borde ha vår uppmärksamhet. Tänk på alla välsignelser vi njuter av, tänk på den förunderliga tid vi lever i. Tänk på de ekonomiska och utbildningsmässiga, vetenskapliga och andliga välsignelser vi har som *ingen annan* tidsålder eller något folk i världens historia har haft, och tänk sedan på ansvaret vi har att leva värdigt under vår tid här.

Denna stora evangelieutdelning

Vi står på jordelivets scen under den största evangelieutdelningen som mänskligheten någonsin fått och vi behöver göra det bästa vi kan av det.

Följande är ett av mina favoritcitater från profeten Joseph Smith: "Uppbyggandet av Sion är en sak, som har intresserat Guds folk i varje tidsålder. Det är ett ämne, som profeter, präster och konungar hava stannat inför med särskild glädje och fröjd. De hava sett framåt med glädjefull förväntan till den dag, i vilken vi leva, och eldade av himmelsk och fröjdefull förväntan hava de sjungit och profeterat om denna vår dag ... Vi äro det gynnade folk, som Gud har utvalt att åvägbringa de sista dagarnas härlighet."²

Lägg märke till en liknande försäkran som Wilford Woodruff gav 1894. Jag behöver kanske inte påminna er om de överväldigande utmaningarna som president Woodruff mötte. Jag antar att de åren här i väst var lika skrämmande på sitt sätt som de jag beskrev i Missouri. Profeter hade tvingats att gå under jorden, apostlar satt i fängelse, folk var rädda (för att citera president Woodruff) "för att hela nationen förenade sig mot vårt folk för att strida mot kyrkan"³.

Ändå sade president Woodruff följande mitt i all bedrövelse: "Den Allsmäktige har hand om sitt folk. Vi kommer att få alla uppenbarelser vi behöver om vi endast vill göra vår plikt och lyda Guds bud ... Medan jag ... lever vill jag göra min plikt. Jag vill att de heliga ska göra sin plikt ... Deras ansvar är stort och mäktigt. Guds ögon och alla heliga profeter iakttar oss. Detta är den stora utdelning som det har talats om ända sedan världen blev till. Vi har samlats tillsammans ... genom Guds kraft och bud. Vi utför Guds verk ... Må vi utföra vår mission."⁴

Till sist, den här gången från president Hinckley, vår nutida profet som leder oss genom vår tidsålders svåra tid. Så sent som förra aprilkonferensen citerade han det president Woodruff talade om och sade sedan:

"Vi i denna generation är kulmen av allt som varit tidigare. Det är inte tillräckligt att bara vara känd som medlem i denna kyrka. Vi har ett allvarligt ansvar. Låt oss inse det och ta itu med det.

Vi måste leva som Kristi sanna efterföljare, med kristlig kärlek mot alla, återgälda ont med gott, undervisa om Herrens väg genom vårt exempel och fullborda det omfattande arbete han givit oss.

Må vi leva värdiga den strålande gåva av ljus och kunskap och evig sanning som har kommit till oss genom det förflutnas alla svårigheter. Av någon anledning, bland alla som har vandrat på jorden, valdes vi ut för denna unika och anmärkningsvärda tid. Var tacksamma, och framför allt trofasta."⁵

Jag tycker det är intressant att våra profeter i dessa tre citat, som gavs under en representativ tidsperiod, inte fokuserade på de terrorfyllda tider de levde i eller på de hotfulla delarna av de sista dagarna som vi lever i. De talade om möjligheterna och välsignelserna, och framför allt ansvaret att ta tillvara de privilegier vi fått i denna den största av alla tidsutdelningar. Jag älskar delen av citatet från profeten Joseph Smith där han säger att tidigare profeter, präster och konungar har

"sett framåt med glädjefull förväntan till den dag, i vilken vi leva, och sjungit och profeterat om denna vår dag". Vad gladdde de sig så mycket över? Jag försäkrar er om att de inte fokuserade på terror eller tragedier. Broder Woodruff sade: "Guds ögon och alla heliga profeter iakttar oss. Detta är den stora utdelning som det har talats om ända sedan världen blev till."⁶ Jag upprepar president Hinkleys ord: "Genom det förflutnas alla svårigheter ... av någon anledning, bland alla som har vandrat på jorden, valdes vi ut för denna unika och anmärkningsvärda tid. Var tacksamma, och framför allt trofasta."

Jag vet inte hur detta får er att känna er, men för mig försvinner plötsligt all min onödiga oro inför den tid vi lever i, och jag ödmjukas och hänförs andligen, motiverad av de möjligheter vi har fått. Gud vakar över sin värld, sin kyrka, sina ledare och han vakar definitivt över er. Låt oss bara se till att vi är de "renhjärtade" och att vi är trofasta. Då kommer stora välsignelser att vänta er. Då kommer era barn och barnbarn verkligen att vara lyckligt lottade.

Tänk efter. Inget annat folk i evangeliets historia — inklusive våra egna föräldrar i många fall — har ens tillnärmelsevis fått alla de välsignelser som ni och jag njuter av.

Tänk på den hjälp vi har fått med att sprida evangeliets ljus till en förmörkad värld. Vi har omkring 55 000 missionärer — utan tvekan långt fler idag än under någon annan tidsålder i världens historia ända sedan tidens begynnelse. Och det antalet upprepas *vartannat år* av dem som ersätter föregångarna! Men vi behöver fler. Kyrkan finns i omkring 170 länder. Vi ger ut våra skrifter på mer än 100 språk.

Efter omkring sextusen år fanns det ett enda tempel i Gamla världen (det byggdes om två eller tre gånger, men det var alltid samma tempel på samma berg, på Moriaberget i Jerusalem) och två eller tre tempel i Mormons boks historia. Men idag lever vi i en tid där tempel skjuter upp så snabbt att vi knappt kan hålla räkningen på dem. Vi har nu 119 verksamma tempel, och jag är säker på att fler kommer att annonseras och byggas.

Vi har dessutom datorn som hjälper oss att nedteckna vår släkthistoria och systematiskt utföra frälsande förordningar för våra dödas återlösning. Lägg därtill moderna fortskaffningsmedel som gör det möjligt för första presidentskapet, de tolv apostlarna och andra generalauktoriteter att resa jorden runt och personligen

vittna om Herren till alla heliga i alla länder. Och tänk på att vi idag kan göra utsändningar via satellit till de platser vi inte kan komma till, som den vi deltar i ikväll. (Se L&F 84:62)

Och tänk på *all* utbildning, vetenskap, teknologi, kommunikation, transport, medicin, näringslära och uppenbarelse som omger oss. Vi börjar då förstå vad ängeln Moroni menade när han upprepade gånger citerade Gamla testamentets profet Joel och sade till pojkeprofeten Joseph Smith att Gud i de sista dagarna skulle utgjuta sin ande över "*allt kött*" och att hela världen, alla människor, skulle välsignas med ljus inom alla kunskapsområden som en del av Jesu Kristi evangeliums återställelse. (Joel 2:28; kursivering tillagd; se också JS skrifter 2:41.)

När vi tänker på alla dessa välsignelser som vi har fått i vår tidsutdelning, stannar vi upp för att säga till vår Fader i himlen: "O Store Gud."

Jag har faktiskt en teori om dessa tidigare tidsutdelningar och de ledare, familjer och folk som levde då, om vilka profeten Joseph, president Woodruff och president Hinckley talade. Jag har ofta tänkt på dessa tidsperioder och på de fruktansvärda omständigheter som omgav dem. De mötte hemskt svåra tider och oftast blev det *inte* någon framgång under deras tidsutdelningar. Avfall och mörker kom till sist till varje tidigare tidsålder i människans historia. Förvisso är hela poängen med att evangeliet återställdes i dessa sista dagar att det *inte* hade lyckats överleva tidigare och därför måste föras fram i en sista triumferande tidsålder.

Vi känner till de prövningar som Abrahams efterkommande ställdes inför (och fortfarande ställs inför). Vi känner till Moses problem med det israeliska folket som lämnade Egypten, men som inte riktigt lyckades få Egypten att lämna dem. Jesaja var profet när Israels tio stammar skingrades till nordanlanden. Jeremia, Hesekiel och Daniel var alla profeter under fångenskap. Petrus, Jakob, Johannes och Paulus, stora ledare under Nya testamentets tid, såg alla hur avfallet smög sig in i deras värld nästan innan Frälsaren lämnade dem och utan tvekan medan de själva levde. Tänk på profeterna i Mormons bok, en tidshushållning som slutade med en sådan smärtsam korrespondens mellan Mormon och Moroni om den svåra situation de ställdes inför och om hur folket de älskade dog ut på grund av sedefördärv, terror och kaos.

Kort sagt slutade varje tidsutdelning vi någonsin har haft genom tiderna i avfall och undergång av en eller annan orsak. Men min teori lyder så här: Jag tror att de fantastiska männen och kvinnorna, ledarna i svunna tider, kunde fortsätta kämpa, fortsätta vittna, fortsätta att göra sitt bästa, inte för att de visste att *de* skulle få framgång, utan för att de visste att *ni* skulle få det. Jag tror inte att de fick så mycket mod och hopp från sina egna omständigheter som de fick från era — en storartad samling av unga vuxna som er här ikväll som samlats i hundratusental runt om i världen, i en fast besluten kamp för att evangeliet ska gå framåt och triumfera.

Moroni sade en gång till oss som skulle få hans uppteckningar i de sista dagarna:

"Se, Herren har visat mig stora och förunderliga ting beträffande det som inom kort måste ske, på den dag då dessa uppteckningar komma fram ibland eder.

Se, jag talar till eder som om I voren närvarande, och dock ären I det icke. Men se, Jesus Kristus har visat eder för mig, och jag känner edra handlingar." (Mormon 8:34–35)

På ett eller annat sätt tror jag att så gott som *alla* profeter och tidiga apostlar såg vår tid — en syn som gav dem mod under deras mindre framgångsrika tid. Dessa bröder hade en otrolig kunskap om oss. Profeter som Mose, Nephi och Jareds broder såg de sista dagarna i fantastiskt detaljerade syner. En del av det de såg var inte tilltalande, men jag är säker på att dessa tidigare generationer fattade mod av att veta att det till slut skulle finnas en tidsutdelning som inte slutade med undergång.

Det var inte deras utan vår tid som de såg fram emot med himmelsk och glädjefull förväntan och som fick dem att sjunga och profetera om seger. Det är vår tid som profeterna har sett fram emot sedan tidens begynnelse, och dessa bröder hejar fortfarande på oss därefter! På ett mycket påtagligt sätt vilar *deras* möjlighet att känna sig fullt framgångsrika på *vår* trofasthet och *vår* seger. Jag tycker om att föreställa mig att jag går ut i de sista dagarnas strid och representerar Alma och Abinadi och vad de kämpade för, och att jag representerar Petrus och Paulus och vad de fick offra. Om inte detta slags uppdrag i historiens drama gör dig ivrig så vet jag inte vad som kan göra det!

En bröllopsfest

Låt mig lägga till något till detta sätt att se på vår tidsutdelning som jag tror automatiskt hör till. Eftersom vi lever i den sista och största av alla tidsutdelningar, eftersom allt slutligen kommer att kulminera och uppfyllas i vår tid, är det därför ett särskilt, mycket specifikt ansvar som vilar på oss i kyrkan idag, som inte vilade på kyrkans medlemmar under några forna dagar på samma sätt. Till skillnad från kyrkan på Abrahams eller Moses tid, eller Jesajas eller Hesekiels tid, eller ens på Nya testamentets och Jakobs och Johannes tid, *har vi ansvaret att förbereda Guds Lamms kyrka för att ta emot Guds Lamm* — när han kommer personligen, i triumfartad härlighet, för att ta på sig *sin tusenåriga roll* som herrarnas Herre och konungarnas Konung. Ingen annan tidsutdelning har någonsin haft det ansvaret.

Som skrifterna uttrycker det är det vi, av alla som har levt, som har fått ansvaret att förbereda bruden för brudgummens ankomst, och som måste vara värdiga en inbjudan till bröllopsfesten. (Se Matteus 25:1–12; 22:2–14; D&C 88:92, 96.) Tillsammans — vare sig det är under vår livstid eller våra barns eller våra barnbarns tid eller när det nu händer — har vi ansvaret som kyrka och som enskilda medlemmar i denna kyrka, att leva värdigt så att Kristus kan komma till oss, att leva värdigt så att han kan hälsa oss välkomna, och så att han kan ta emot oss och ta oss till sig. Det liv vi uppvisar för Honom under den heliga stunden måste vara värdigt Honom!

Vi måste vara antagliga för Herren

Så när jag bortser från min rädsla inför framtiden eller mina bekymmer över hur vårt skyddsrum i trädgården borde se ut, så fylls jag med vördnad, med en överväldigande känsla av ansvar att förbereda mig (och, i den utsträckning jag kan, hjälpa kyrkans medlemmar att förbereda sig) för denna sedan länge profeterade dag, för denna överföring av myndighet, för den dagen när vi kommer att presentera kyrkan för Honom vars kyrka det är.

Jag vet detta: När Kristus kommer så *måste* medlemmarna i hans kyrka se ut och handla som medlemmar i hans kyrka *borde* se ut och handla, om vi ska vara antagliga för honom. Vi måste göra hans arbete och vi måste leva efter hans undervisning. Han måste genast och med lätthet kunna se att vi verkligen är hans lärjungar. Som president J Reuben Clark en gång sade: "Det får *inte* vara svårt att se vad vi tror på."⁸

Ja, om vi under denna fantastiska sista stund säger att vi är en av de troende, så är det bäst för oss att vi visar det. Herden känner sina får och på den stora dagen måste vi vara kända som hans efterföljare i handling såväl som i ord.

Säkerligen är det därför som president Hinckley sade: "Det är inte tillräckligt [för oss, för er eller för mig, idag i vår tid] att bara vara känd som medlem i denna kyrka ... Vi måste leva som Kristi sanna efterföljare."⁹

Ja, mina fina, älskade unga vänner, ja, detta är de sista dagarna och ni och jag måste vara de bästa sista dagars *heliga* vi kan vara. Lagg betoningen på det sista ordet, tack.

När ska allt detta vara till ända? När ska Kristus visa sig för folken, segerviss, och tusenårsriket börja? Jag har redan sagt att jag inte vet det. Men vad jag vet är att de första timmarna av denna händelse började för 184 år sedan. Jag vet att till följd av den första synen och allt som har följt därpå, så lever vi nu i en tid av aldrig förut skådade välsignelser — välsignelser som vi fått för att kunna leva trofast och rent så att brudgummen, när han slutligen kommer i triumf, personligen och rättmätigt kan bjuda in oss till bröllopsfesten.

Finns det en lycklig framtid för er och era efterkommande i dessa sista dagar? Absolut! Ni har en fantastisk framtid, utan tvekan. Alla bröllopsfester är härliga tillställningar. Kommer det att vara svåra tider när de sista dagarnas dystra varningar och profetior uppfylls? Naturligtvis. Det har det alltid varit. Var förberedda. Kommer de som bygger på Kristi säkra klippa att kunna stå emot stormen, haglet och de mäktiga pilarna i virvelvinden? Det vet ni att de kommer att göra. Ni har fått veta det från en säker källa. Han har lovat er det! "Den klippa, varpå I ären byggda, är en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas." (Helaman 5:12)

Mina älskade unga bröder och systrar, jag älskar er och vittnar för er att Gud inte bara lever utan också älskar oss. Han älskar *er*. Allt han gör är för vårt bästa och för att skydda oss. Det finns ondska och sorg i världen men hos honom finns ingen ondska eller fara. Han är vår Fader — en fullkomlig fader — och han kommer att skydda oss från stormen.

Jag vittnar inte endast om att Jesus är Kristus, Guds helige och enfödde Son, utan också om att han lever, att han älskar oss, att vi, genom styrkan och förtjänsten i hans försoningsoffer, också kan leva för evigt. Han

övervann döden och helvetet för vår skull, och han övervann rädslan på samma sätt.

Detta är Guds kyrka och rike på jorden. Joseph Smith var en profet och Gordon B Hinckley är en profet idag. Sanningen är återställd. Du och jag är gynnade att få leva i en tid när all denna kunskap och allt detta skydd finns tillgängligt för oss.

Jag ger en apostels välsignelse till var och en av er som hör min röst, att ni må leva med tillförsikt, optimism, tro och hängivenhet. Jag välsignar er att ni må möta livets svårigheter med allvar, men inte med rädsla eller missmod. Jag välsignar er att ni må känna de heligas glädje i de sista dagarna — aldrig förlamande oro eller destruktiv hopplöshet. Det enda bekymret jag vill att vi ska ha är ett mycket personligt sådant: Hur kan vi leva ett fullständigare liv, ett trofastare liv, så att alla välsignelser som tillhör denna stora tidsutdelning kan utgjas över var och en av oss och över dem som vi påverkar och undervisar?

"Frukta därför icke, du lilla hjord ... Vänden alla edra tankar till [Kristus], tvivlen icke, frukten icke." I ... haven ännu icke förstått, huru stora välsignelser Fadern håller ... i beredskap åt eder ... Varen ... vid gott mod ...

Eder tillhör riket och dess välsignelser äro edra. Evighetens skatter äro ock edra." (L&F 6:34, 36; 78:17–18)

Jag ger er min välsignelse, min kärlek och ett apostoliskt vittnesbörd om sanningen i dessa saker, i Jesu Kristi beskyddande namn, amen.

Slutnoter

1. "Varje steg ett steg i tro", *Nordstjärnan*, feb 1997, s 22–23.
2. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 199.
3. Wilford Woodruffs dagbok, 31 dec 1889, citerat i James B Allen och Glen M Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, andra reviderade upplagan (1992), s 420.
4. Se Gordon B Hinckley, "En ljusets dag för världen gryr", *Liahona*, maj 2004, s 83.
5. Gordon B Hinckley, *Liahona*, maj 2004, s 84.
6. Kursivering tillagd.
7. Se "O store Gud", *Psalmer*, nr 48.
8. Se *Den utstakade kursen för utbildningen i kyrkan*, s 7.
9. *Liahona*, maj 2004, s 84.